לאנשים שמאבדים הכל

כבר שמתם לב בוודאי, שאני משתפת אתכם בכל החוויות שלי. יש לי המון. זה נכון. כי בראדם כמוני עושה חוויה מכל שטות. זה בשביל לעשות את החיים שמחים ומרגשים. ואם משתדלים, זה מצליח. תאמינו לי.

החוויה של השבוע שעבר היא שקניתי לי מישקפי־שמש. אני רואה שאף אחד לא מתעלף מהתרגשות, אז אסביר.

כל חיי אני רוצה מישקפיים. כאלה עם זכוכית שקופה שעושות את הבן־אדם שייראה יותר רציני. אבל זה לא הולך. הראיה שלי 6:6, וכל מה שאני עושה בשביל לקלקל אותה — קוראת עם אור קטן בלילה, יוצאת לשמש בלי מישקפי־שמש — כלום לא עוזר. הראיה עדיין 6:6.

אז בשלב מסויים של חיי החלטתי שבכל זאת יותר וטוב מישקפי־שמש מכלום. קניתי לי מישקפיים יפים עם מיסגרת מאוד אינטליגנטית. בסכום כסף מרהים.

היה נהדר יומיים. אחר כך איבדתי את ה־ מישקפיים. ושוב קניתי ושוב איבדתי וככה כמה פעמים. ואז — זה היה לפני הרבה שנים — הפסקתי לקנות מישקפיים והפסקתי להיראות רציני.

עד שפיתאום השבוע ראיתי בחנויות המצאה יוצאת מהכלל לאנשים שמאבדים הכל. מישק־ פיים שקשורות לראש, וכל זמן שהראש ישנו — גם המשקפיים ישנם. המוכר הסביר לי שעם המישקפיים האלה (בגלל שהן לא נופלות), אפשר לשחות, לשחק טניס, אפשר לרוץ, אפשר להתכופף. אחרי שהוא אמר לי שרק אפשר אבל לא מוכרחים — קניתי אותן.

הסרטים שקושרים לראש הם בצבעים שונים. ואפשר להתאים אותו לכל בגד. זו גם הסיבה שקשה לבחור איזה מהם לקחת. לגברים אין סרט־קשירה, אבל יש סרט פלסטיק כזה, שנראה מצ'ואים.

ועוד דבר שהמוכר הנחמד אמר לי שחשוב לדעת: העדשות של המישקפיים עשויות מחומר מיוחד השובר את הקרניים האולטרה־סגוליות, ולכן אפשר להשתזף דרכן. הוא אמר לי: „אף פעם לא יוכלו לראות אותך בקיץ לגמרי שחומה ורק שני עיגולים לבנים מסביב לעיניים. כמו שזה קורה עם מישקפיים רגילים."

לא רציתי לאכזב אותו ולהגיד לו שער היום אף אחד לא ראה אותי שחומה, אז מה פיתאום עכשיו?

תיקון טעות

אם כבר עשיתם את גבינת הבורסן במעשה־בית, שהצעתי בפעם הקוד־ מת, ואם לא יצא לכם בדיוק בורסן — תדעו לכם שהרסים שהדפים את העניין, חירב לכם גבינה טובה. ומצידי אתם יכולים לגשת לדפוס, לברר מי אחראי — ולהרביץ לו.

צריך, כמובן, לערבב את הגבינה עם חצי כפילה חמאה מלוחה, ולא כמו שהסדר החליט (גבינה מלוחה). תנסו שוב, כדאי לכם.

אני מקווה שגם לכם זה קורה

כל חודש שעובר אני מרגישה פחות ופחות משכילה. כל חודש מתוספים עשרות מאמרים, כתבות, סיפורים, שירים, ראיונות (ועוד ועוד ועוד) שלא הספקתי לקרוא ואת רובם, כנראה, גם לא אקרא לעולם. כמובן שמדובר רק בדברים הכתובים עברית והרואים אור בארץ — אלא מה?

אני לא יודעת איך הגעתי לזה. לא התכוונתי.

כשהייתי בת 20, הייתי ממש ספץ בכל מה שנוגע למה שכתבו. קראתי עיתון יומי כל יום, בסופי שבוע קראתי שני עיתונים יומיים, העולם הזה, לאשה ופעם בחודש אפילו קראתי את מאזניים. בפעם הראשונה שישבתי בקפה קראו או בכסית (יבדל לחיים ארוכים), הכרתי את אלתרמן ואת שלונסקי ואת פן ואת א"ד שפיר ואת נתן זך ואת דויד אבידן (בשולחנות נפרדים, כמובן). וכשהלכתי הביתה, תיכף קראתי מה הם כתבו האדונים הנכבדים האלה.

בתקופה ההיא, בקריאה של שלוש שעות ביום, כיסית כמעט כל מה שכתבו — או לפחות מה שצריך היה לקרוא.

אולי צריך לקחת בחשבון שלבת 20, כמו שהייתי אז, גם לא היו הרבה דברים אחרים לעשות. בבוקר קצת עבודה, בשביל הפרנסה, אחרי־הצהריים קצת מנוחה (מי נח בגיל 20?), פעם בשבוע סרט או הצגה או בילוי אחר — והשאר, קריאה מהנה.

טוב, אי־אפשר להאשים אותי שבינתיים התחתנתי ונולדו לי ילדים וצריך לנקות את הבית, ולבשל, ולבדוק שיעורים לילד, ולתקן חולצה שנקרעה, וללכת לגן־המישחקים אחרי־הצהריים ולרופא עם הילד הקטן ועם הנזלת שלו, וקצת להתפרנס, ולדבר עם הבעל, ולארח ולהתארח וכמובן — לראות טלוויזיה.

לימרו אותי שזו דרכו של העולם וככה כולם עושים. את הקריאה דוחים למאוחר בלילה, כשגומרים את כל שאר העיסוקים. וב־12 בלילה, אחרי המיקלחת החמה נכנסים למיטה עם כוונות טובות מאוד לקרוא שעתיים־שלוש. אחרי 20 דקות נופל הספר על הפרצוף, ואם הבעל לא מכבה את האור ומוריד את הספר — את מתעוררת בבוקר עם קשרי־נשימה.

נכון לעכשיו, יש לי בערימה שליד המיטה שלי שאריות של מוספי־שבת שעברה, 1 עולם הזה, 1 מאזניים 1 עכשיו, 1 מיגוון 1 חדרים, שני ספרים של סופרת שאני רוצה לראיין (פרנסה), שני סיפרי־שירה חדשים שנראים לי מעניינים, ספר־תועבה אחד ששלחו לי ברואר, רומאן שבעלי אמר שהוא בדיוק בשבילי, ובלש אחד של ארל סטנלי גרדנר, בשביל ליהנות מהחיים.

הסיכוי היחידי בעולם שאשתלט אפילו על חלק קטן מהמוזכר לעיל, לפני בוא המבול השני של העיתונים, שבועונים, יחסונים (תוך כמה ימים) — זה להיות חולה. אבל מי יכול להרשות לעצמו להיות חולה יותר מפעם בשנה? בפעם האחרונה שהיתי חולה גמרתי את רוחות מילחמה, רומאן בן יותר מאלפיים עמוד, ועד היום אני חיה על זרי־הדפנה של השפעת ההיא.

לא יודעת מה יהיה. התחלתי לקחת ספר או עיתון לכל מקום שאני הולכת. אבל גם זה לא עוזר, כי כשאני נוהגת באוטו אני לא יכולה לקרוא. אם אני נוסעת באוטובוס, הספר רועד לי והאותיות זזות. בהמתנה לכל מיני דברים — כמו אוטובוס, תור לרופא, מכולת, כולם נגשים ומתעניינים מה את קוראת ולמה, ואם זה טוב ובכלל.

אז כמה זמן אפשר להיות באמבטיה או בבית־השימוש? שלא לדבר על חוסר־הכבוד שאת מייחסת ליצירות הכתובות במקום בלתי־מכובד כזה.

זה נורא, ההרגשה הזאת שאת לא מספיקה להדביק את כמויות האינפורמציה ששופכים עלייך, וההשכלה ממש בורחת לך מתחת לידיים. אבל יש אנשים שלמרות הכל חושבים אותך לבן־אדם מאוד משכיל ותרבותי, ואלה מטלפנים בערב ושואלים: „תגידי, איזה סרט יש הערב במוסיאון?"

אין לי מושג: אני לא הולכת למקומות חשוכים. אי־אפשר לקרוא שם וחבל על כל רקה.

קיץ, קיץ בוא!

כבר לפני חודש הודעתי לכם בשימחה, שהקיץ הגיע— ואיזה יופי: סליחה, תקלה. שום קיץ עוד לא הגיע, ואני לוקחת את האחריות המיניסטריאלית על עצמי — לא כמו כל מיני אנשים, שלא אזכיר פה את שמם, כי הם לא מתאימים למדור רציני כזה.

אגב, אם אתם חושבים שבגלל טעות אנושית זו אני צריכה להסיק את המסקנות ולהגיש את התפטרות לעורך — אנא הודיעו לי.

ועד אז, הינה שני מתכונים לגלידות. מתכון אחד משגע ואחד מטמטם. (אנשי השרות המטרולוגי פטורים, בינתיים, מלאכול גלידות).

גלידת תות שדה

שלושה חלבונים, כוס־סוכר, 400 גרם תות־שדה, 1 שמנת מתוקה.

רוחצים את התותים, מורידים להם את הירוק ושמים אותם שלמים לתוך קערה של מיקסר.

מוסיפים לתוך אותה קערה כוס־סוכר ואת שלושת החלבונים. מפעילים את המיקסר, סוגרים את האוזניים והולכים לעשות פיפי. אחרי הפיפי רוחצים ידיים ומייבשים אותן (זה בדיוק הזמן שהמיקסר צריך להסתובב).

בקערה אחרת מקציפים את השמנת המתוקה. בעזרת כף גדולה מערבבים בתנועות קלות את התוכן של שתי הקערות, ושמים בפריזר לכמה שעות.

גלידת שוקולד לבן

200 גרם שוקולד לבן (של עלית), שלוש כפות קונטרו או ליקר־תפוזים אחר, 1 שמנת מתוקה.

ממיסים את השוקולד על אש קטנה עם שלוש כפות־מים. מורידים מהאש, מוסיפים שלוש כפות ליקר. בנפרד מקציפים שמנת אחת מתוקה ומערבבים אותה בקלות עם השוקולד המומס. שמים בפריזר.

אחרי כמה שעות של הקפאה אפשר להגיש. תוך כדי ההגשה, כדאי להחזיק מטלית רטובה ביד אחת בשביל לעזור למתעלפים להתאושש.

אגב — אם קר לכם, תלבשו סוודר. מה הקשר בין קור לגלידות?

המכונה הכי משוכללת בעולם?

קודם כל אני חייבת להודות שאהבתי הגדולה ביותר והבלתי־מסויגת (להוציא את בני־מישפחתי בשעותיהם היפות) נתונה לחסה. זה התחיל בילדותי כאהבה, והפך לטירוף מוחלט ולהתמכרות לירוק־הירוק הזה.

בכל יום ובכל שעה אפשר לבוא אליי הביתה, לפתוח את דלת־המקרר ולחשוב שהינה נמצאים בתוך חדר־קירור של משתלת ענק. בעלי, שהוא איש חכם ושבא מן האדמה (ובטח גם ישוב אליה יום אחר), הבין את הבעיה שלי, ובפגישת החיזור השנייה שהייתה בינינו הביא לי חסה במקום פרחים.

אני בטוחה שמעשה זה שיכנע אותי סופית להענות להצעותיו להכריח אותו להתחתן איתי.

טוב, בקיצור כל החיים שלי אני מבלה בלקנות חסה, לרחוץ חסה, לייבש חסה, ולהכין עשרות מיני רוטב בשביל החסה. ירוע שבשביל סלט־חסה טוב צריך שהיא תהיה יבשה. וזה לגמרי לא קל לנגב כל עלה לחוד, אחרי ששוטפים אותו במים. בקיץ הייתי שמה את עליי־החסה לייבוש בשמש, אפילו ניסיתי פעם לייבש אותה בעזרת מייבש שיער.

בעניין היבוש חיי לא היו קלים אף פעם. כשהיינו באמריקה, לפני שלוש שנים בדיוק, יצא לשוק כלי מיוחד לייבוש חסה. אין צורך לתאר את התרגשותי מהעניין. אלא שאז הגיעה השעה לחזור הביתה, וכלי־החסה יש לו תכונה שהוא תופש חצי מיזוודה. בעלי, עם כל ההבנה שלו לטירופים השונים שלי, אמר: "את יכולה לקחת ארצה או את הכלי של החסה או את הילד הקטן. תבחרי."

התפשרנו על הילד, אבל אני מזכירה לו את התערבותו שבע פעמים בשבוע.

חברים — היכונו: מכונת „יבוש־החסה הגיעה ארצה, ואפשר להשיג אותה בחנויות המובחרות של כלי־בית.

אני לא יודעת מה זה עושה לכם, לי זה משנה את החיים.

לאסה ואלבי

ה נכון ששכחתי את יום־הנישואין ה־20 שלכם. אני מקווה שריגשי־האשמה שיש לי כבר שבועיים מספקים אתכם.

ביום־הנישואין ה־25 אני מבטיחה מסיבת־ הפתעה נהדרת.